

дъкъ лазуренъ цвѣтъ, бѣлитѣ озжбени въ небето чуки, залѣти отъ тоя заристъ потоцъ, сж изваяни отъ най-чистъ мраморъ. Наклоннитѣ приоблачни полени, подобно една разлена рѣка, отражавхѣ въ огледалото на леда си слѣпцето и пламтхѣ отъ заритѣ му. И колкото я гледашѣ, повече феерията расте, обаянието прѣхласва очитѣ и зафащашѣ да виждашѣ голѣмата планина призрачна, невеществена, безплътна грамада отъ колосални върхове и шеметни стрѣмнини, длѣжна на сѣка минута да исчезне, като привидение. Тая страшна мошь, тая стихийность, обаче не ти потиска душата съ тежината си, а я укривава, а я кани къмъ висотитѣ, които се кпчатъ въ ефира. Витоша е символъ на тайното и голѣмото, както небето и морето. . . Когато душата ви се почувствова издребняла въ клокота на ежедневнитѣ борби на живота и осиротѣла отъ крила, или отъ вѣра въ величието, въ неизбежното — погледнете Витоша! Вие ще испитате тайнственъ нравственъ издигъ отъ лицедрѣнието на мощта и пълнотата. Само за нея българинътъ прощава князу Дондукову турянето столицата на срѣдъ тая тжовна степенъ — грѣшка, която стратегътъ намира прѣвъсходна, а естетикътъ не поправима.

Дружина млади шопкини се задаватъ изъ полето. Тѣ идатъ за столицата. Кога приближаватъ, виждамъ, че носатъ двѣ добри нѣща съ себе си: смѣхъ и кокичета — за проданъ. Азъ си купихъ кокичета, но смѣхътъ отнасятъ съ тѣхъ си; но такъвъ екливъ, здравъ, жизнерадостенъ смѣхъ, щото да докара въ отчаяне единъ социалистъ. И съ какво право тие селенки се смѣятъ? И менъ стана мъчно — не за тѣхъ, но за мене. Азъ смѣхъ *радостенъ* отъ години не съмъ ималъ — и при сичко това, не схмъ станалъ ни по-щастливъ, ни по-добъръ човѣкъ... Азъ го нечувамъ и около себе си, въ София. Не считамъ за